

Gia Bảo

Em Thiên Thần Và Biển Mênh Mông

Biển buông tay cho cuộc đời bay đi - Biển buông tay cho không còn gì nữa... Một tiếng “choang” - bể tan tành. Biển giật mình. Thì ra không phải cuộc đời, mà tôi đã buông cái ly - rơi xuống đất - Mảnh chai vỡ vụn tung tóe trên nền nhà.

- Trời ơi! Con gái, có chồng được rồi đó mà chưa nên thân! - mẹ la.

- Con không lấy chồng!

Biển ngồi xuống hốt những mảnh vỡ, mặc cho chúng đâm vào tay rướm máu.

- Con nói sao? - mẹ sửng người.

- Con sẽ không lấy chồng, không bao giờ lấy chồng!

- Nè con, sao vậy? Con nói chuyện với ba mẹ hay hét lên cho cả xóm nghe hả?

- Con không lấy chồng, không lấy chồng - Biển lí nhí trong miệng.

Mẹ kéo Biển đến ngồi bên mẹ. Biển vùng vằng: Con không thèm lấy chồng đâu!

Mẹ vuốt tóc Biển. Đôi mắt mẹ màu tro nhìn Biển thật lâu:

- Sao bỗng dưng con lại nói thế?

Biển gục đầu vào tai mẹ nghe dịu êm. Những khắc khoải trong lòng Biển đã chui rúc trong xó kẹt nào để Biển trở về nguyên hình là đứa con gái hồn nhiên hay làm nũng của mẹ.

Mẹ vỗ về để Biển nín đi những tiếng sụt sùi:

- Sao con? Nói đi nào? Nó làm con buồn phải không? Hay nó đã làm xúc phạm đến con?

- Không! Anh ấy không làm gì con hết!

- Vậy chứ sao?

- Tự con, tự con mà. Con không biết nói làm sao mẹ à!

Biển nhăn mày khổ sở. Mẹ mỉm cười gật đầu và ôm đôi vai tròn của Biển xoa dịu...

Hai đứa đi trên bãi biển - hoàng hôn. Biển chạy trước rồi thích thú ngoái nhìn những dấu chân hằn sâu trên cát. Từ khi còn nhỏ xíu, Biển đã thích trò chơi này. Mỗi bước đi nhìn thấy những dấu chân của mình phía sau - Biển lại cười phá lên. Có khi Biển vốc cả nước biển đổ vào cái dấu chân ấy. Anh cũng theo Biển lớn dần lên với những dấu chân. Anh ấy là con một gia đình bạn chài với cha mẹ Biển. Và tình yêu đến - trong sự chấp thuận âm thầm giữa hai gia đình. Âu cũng là một cái lẽ hết sức tự nhiên!

- Biển, nghĩ gì vậy hả?

- Nhớ!

- Hồi đó, em với anh...

Biển cười hì hì với cái mặt bị quệt lọ của anh hồi còn nhỏ.

- Em chỉ nhớ quá khứ thôi sao?

- Tới chết con người cũng không quên được quá khứ.

- Thế còn tương lai thì sao?

Anh chăm chú nhìn Biển.

- Em không biết!

Biển cúi đầu vùi hai bàn tay xuống cát. Tay anh tìm tay Biển. Anh lôi nó ra khỏi cát và giữ lại trong tay mình. Anh thì thầm và nhìn Biển bằng đôi mắt đầy sóng gió.

- Anh yêu em lắm - Biển của anh, em biết không? Em mãi là biển của anh...

Biển khẽ gật đầu và nhìn anh - con thuyền đang lồng lộn trên biển, mà Biển đâu hiểu rằng chính bản thân mình là bão táp.

- Anh hôn em nha!

... Và trời đất nồng nàn. Anh siết chặt Biển trong đôi tay ngư phủ - vòng tay tình yêu - và có lẽ đôi tay của mấy năm trời yêu nhau và chịu đựng.

... Sóng biển hát ru và gào thét...

... Biển nghe hơi gió mặn miên man trên bờ môi...

Vẫn ôm Biển trong vòng tay - anh áp đầu Biển lên đôi vai sạm nắng.

- Anh luôn ở bên em! Anh muốn em lúc nào cũng hồn nhiên - trong trẻo. Sóng gió nào hãy cứ để phần anh. Còn em phải là Biển dịu êm và du dương câu hát. Có hiểu không hả, Biển của anh!

Hai đứa đi lang thang trên bãi cát. Mặt trời đang từ từ trầm mình xuống biển. Không hiểu sao Biển cảm thấy Biển không phải là Biển nữa. Biển xấu xí và đáng ghét. Có cái gì dồn ép trong ngực, Biển bật khóc tức tưởi và vượt khỏi tay anh. Biển cầm đầu chạy...

- Biển! Biển ơi...

- Không! Anh đừng có đụng vào em, mặc kệ em. Anh đi đi!

Biển hét vang mặc cho anh đuổi theo và không ngớt gọi tên mình.

Biển chạy thật nhanh đến cái hốc đá rồi chui tọt vào trong đó. Cứ thế, Biển khóc...

Có một lần, năm Biển đang lớn, anh cho Biển một con vịt con bằng nắm tay - lông vàng tơ. Biển cưng nó lắm. Mỗi lần đi cào về, anh thường để dành tép riu cho con Cạp Cạp của Biển. Anh nói rằng: ăn tép nó sẽ mau lớn và mập tròn quay giống như... Biển vậy đó (!?).

Nhưng rồi một hôm, con Cạp Cạp của Biển bị người ta đập lòe ruột nằm chết cứng tự hồi nào. Thương con vịt nhỏ quá chừng, Biển trốn mẹ đến cái hốc đá này ngồi khóc, để không ai nhìn thấy, để tự Biển tìm cách giải quyết cho mình mà không cần ai dỗ dành.

Và bây giờ Biển đã nín khóc rồi nhưng Biển thấy mình xấu xí. Sao anh không yêu Biển như ngày trước? Anh đừng ôm Biển vào lòng, đừng hôn lên mắt lên môi... Sao anh không yêu Biển như ngày trước? Chiều chiều, hai đứa thả hồn trên bãi cát. Biển - hay thử xem đứa nào đứng chờ đến khi đoàn tàu cá về mà không mỏi chân. Có khi Biển chạy như con lăng quăng bên anh để lượm cá tạp... Ôi! Biển thấy mình là một con bé trần thế và xấu xí. Con Cạp Cạp còn đáng yêu hơn Biển nhiều!

Tối mịt, Biển mới quệt nước mắt, vừa chui ra khỏi hốc đá đã thấy anh ngồi thù lù ở ngoài đó. Anh chạy đến chực ôm Biển vỗ về.

- Hong, hong - anh đừng có đụng em!

Biển la lên.

- Anh đợi em!

...

- Biển!

...

- Anh đưa em về!

Chỉ gạt đầu một cái và Biển cầm miệng hển cho đến khi anh đưa Biển đến cái xóm chài thân quen...

*

* *

- Mẹ ơi, con cứ nghe lòng mình ray rứt. Con cảm thấy con có tội với mẹ. Con xấu xí - đáng ghét, con,...

- Đừng nói đại - mẹ cắt lời, xoa tay lên hai má Biển - nóng bừng - Nè, nghe mẹ nói! Nếu con nghĩ ly nước trong suốt này có thuốc độc, thì khi uống vào con cảm thấy sao?

- Ôi! Con sẽ đau bụng, ruột gan con nóng bừng, tim con bị lửa đốt... Mẹ cười hiền từ vỗ vào má Biển:

- Thật ra, đó là một ly nước trong suốt, con gái à! Thành công - thất bại, thiện - ác, đẹp đẽ - xấu xa... đều từ suy nghĩ - ý chí của mình mà ra, con à.

*

* *

Biển lại chui vào cái hốc đá. Ngoài kia sóng vỗ ầm ì. Mẹ đã nói gì với

Biển nhí: Sự thanh cao của bình yên sẽ chữa bệnh cho con. Bất giác Biển mỉm cười. Cũng ngày hôm ấy, anh theo cha ra biển. Các anh và cha của Biển cũng đi. Hai con tàu cùng ra khơi lưới cá dài ngày. Cũng trong cái hốc đá này, Biển khóc thút thít thương con vịt nhỏ. Biển, Biển ơi... Biển đâu rồi... có tiếng anh gọi vang ngoài bãi. Em ở đây nè. Biển chụm tay làm loa trả lời. Trong màu sáng lấp lánh như dạ quang của sóng, Biển thấy anh đang chạy về phía mình...

- Biển, sao mặt mày tèm lem vậy?

- Con Cạp Cạp chết rồi!

Thế là Biển lại khóc như mưa bão.

- Nín đi! Mai một anh dắt em ra đảo san hô bắt cua dừa. Em thấy con cua dừa chưa?

Biển thôi khóc, tròn mắt nghe anh nói:

- Con cua dừa, càng bự vậy nè, bén lắm - bén tới nỗi nó bửa được trái dừa để cạy cơm dừa ăn. Đứa nào khóc là nó kẹp... kẹp...

Anh phồng mang - trợn mắt - khuỳnh tay như hai cái càng cua làm Biển ôm bụng, cười lăn...

- Ủa, anh đi lưới mà, sao giờ anh về?

- Ừ, hồi nãy anh gặp một bầy cá heo bơi thật nhanh về phía bờ. Em biết sao không?

- Sao?

- Ngốc quá! - anh cú lên đầu Biển - tức là sắp có giông nên cha quay tàu về. Thôi, mình về nha - sắp có giông đó!

Và lúc đó sóng vỗ ầm ầm dữ dội. Gió thổi hù hù cuốn cát quất vào da Biển rát buốt. Hai đứa chạy về nhà. Gió muốn đẩy người ngã chúi về

phía trước. Anh chạy sau vươn tấm lưng trần che cát cho Biển. Cơ
giông vồ vập hai đứa đang chạy xiêu xiêu trên bãi biển đêm...
Biển cuộn mình nằm trong hốc đá - ước được trở về thuở ấu thơ.
Nhớ những ngày Biển ngồi trên cái thúng chai để anh chỉ câu mực.
Phải biết giấu lưỡi câu trong chùm kim tuyến và anh rọi đèn cho mực
tới ăn. Rồi anh dắt Biển đi câu cá luồng... Nhưng bây giờ Biển đã lớn
rồi và sẽ lớn thêm nữa chứ chẳng bao giờ nhỏ lại. Anh yêu Biển vô
cùng và Biển cũng thế... Nhưng tại sao? Nụ hôn tình yêu đầu tiên -
ngọt ngào Biển thấy mình không trong veo như trước, không trắng
xóa như sóng, không đáng yêu như biển, mình xấu xí - xấu xí... Và
Biển rấm rứt khóc...

Biển chui ra khỏi hốc đá. Anh đã đứng đợi tự bao giờ.

- Biển!

- Anh...

- Sao em bỏ chạy? Sao em trốn anh? Biển! Anh yêu em mà! Em biết
không...

- Tại sao hôn em!

Biển hét lên và òa khóc.

Anh bật cười - kéo Biển đến bên mình.

- Nín đi, Biển ngoan, nghe anh nói nè!

- Mà anh không được hôn em à nha! - Biển nói trong tiếng khóc.

- Em khờ quá! Sao phải ray rứt - khổ sở như vậy chứ. Mình yêu nhau
mà, đúng không? Em không đồng ý thì anh sẽ không như thế nữa.

Anh vuốt lên tóc Biển.

- Tình yêu như biển mênh mông. Và nụ hôn là con sóng làm em ray

rút. Bởi vì tâm hồn em thánh thiện vô ngần, thiên thần nhỏ của anh!
Anh muốn em mãi thanh cao và trong veo như biển. Anh đã có lỗi với em.

- Anh không có lỗi. Em yêu anh kia mà.

Biển nhìn thấy anh đang kiềm lại trong lòng mình - bão giông. Biển ngả vào đôi vai bánh mật và đặt lên môi chàng ngư phủ sự thanh khiết mỏng mảnh như khói sương.

Gia Bảo

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003